

te sine penge væk fra en truet bank f.eks. Det er måske det, der er sket på Færøerne i 1990'erne, og de mange bække små har så til slut udgjort en stor å på måske endda et par hundrede millioner kroner. Det ved jeg ikke. Men måske ved hr. Frank Aaen det?

Svend Aage Jensby (V):

Mit indlæg er rettet til finansministeren, og dermed retter det sig egentlig også til statsministeren.

Jeg vil starte mine betragtninger med at komme lidt ind på det, som er citeret i undersøgelseskommissionens beretning fra side 1007 og frem. Her er gengivet et referat forfattet af Finanstilsynets daværende direktør, Eigil Mølgaard, om en samtale med finansministeren, og det lyder således:

»Torsdag den 22. april 1993 kl. ca. 17.15 ringede finansminister Mogens Lykketoft til mig hjemme privat. Han nævnte forhandlingerne om Færøernes situation generelt og ovennævnte bank specielt.« Det er altså Føroya Banki.

Det hedder videre: »Regeringen må holde situationen flydende overfor Færøerne til sidste del af maj, dvs. efter folkeafstemningen den 18. maj.

Situationen på Færøerne er kritisk og er blevet forværret ved en ny politisk krise, hvor regeringskoalitionen er sprængt.«

Jeg refererer loyalt. Jeg kan se, at ministeren har beretningen ved sin hånd. Jeg går ned midt på siden, hvor der står følgende:

»Finansministeren har drøftet Føroya Bankis situation med direktør Erik Hoffmeyer, Danmarks Nationalbank. Hoffmeyer skulle være villig til at yde likviditetsstøtte til banken, men kun mod statslig garanti. Dette er finansministeren villig til at give, men på grund af problemerne med at gå i finansudvalget, vil garantien kun blive mundtlig. (Senere nærmere defineret som et tilsagn fra regeringen om, at man efter den 18. maj kan opnå den fornødne politiske tilslutning).«

Det hedder videre: »Ifølge Lykketoft skulle Nationalbankens holdning være, at man foretrækker, at tilsynet giver en dispensation fra likviditetskravet i banklovens § 11, samtidig med at Nationalbanken giver en eller anden form for likviditetsstøtte. Lykketoft spurgte mig, hvad jeg sagde til foranstående.«

Her skyder jeg så ind: Ja, hvad skulle Finanstilsynets direktør sige, når landets finansmini-

ster retter henvendelse til ham hjemme, privat og efter arbejdstids ophør? Det hedder videre:

»Mit svar« – altså direktørens – »var, at en fælles »hjælp« fra Nationalbanken og Tilsynet ville svare til, hvad vi havde gjort i 1992 over for Sjóvinnu Bankin.

Når Tilsynet i de seneste ugers forhandlinger konstant har holdt fast på ikke at ville dispensere over for Føroya Banki, skyldes det, at forholdene på Færøerne i alle henseender er blevet stærkt forværret.

På den anden side vil Tilsynet naturligvis ikke være uforholdsmæssigt forbeholden, når regeringen har en problematik, som kræver mange hensyn, og som er svær at løse på kort sigt.«

Det hedder videre: »Det måtte imidlertid stå finansministeren klart, at hvis en dispensation – og det var det jeg forstod man ønsker – senere ville blive brugt imod Tilsynet eller direkte give anledning til tab for nogen, så var det regeringens problem. Lykketofts svar var: Jeg har naturligvis det politiske ansvar.«

Videre hedder det: »Jeg håbede ikke, at ministeren fandt, at min holdning var for skarp, men dette må stå ham klart, at hvis der blev problemer med en »påtvunget« dispensation, så har regeringen og Tilsynet et fælles problem.«

Jeg må spørge finansministeren: Hvorledes skal den danske befolkning opfatte en sådan henvendelse fra en minister, under hvis ressort Finanstilsynet ikke hører?

Dette notat er et fantastisk notat, fordi det utrolig detaljeret beskriver den henvendelse, som finansministeren rettede. Det blev skrevet, fordi Mølgaard fandt det usædvanligt, at en anden minister rettede henvendelse til ham. Det blev skrevet, fordi Mølgaard ville dække sig ind, jf. ordene »regeringens problem«. Det var klogt af Mølgaard. Det oplever vi i dag, og det har embedsmændene i den danske administration oplevet på det seneste. Det viser også, at finansministeren har lagt pres på en institution, som han ikke havde noget med at gøre.

Der nævnes til slut i notatet begrebet grundlovsstridigt element. Mon ikke befolkningen og huset her fatter, hvorfor Venstre og De Konservative ønsker, at der kommer en juridisk vurdering af en sådan henvendelse af et sådant indhold!

Jeg vender på et senere tidspunkt tilbage til yderligere to elementer, som jeg forventer statsministeren vil forholde sig til, men som min tid ikke rækker til nu. Det er nemlig nogle vurderinger af finansministerens departementschefs